

Arrest

nr. 107 118 van 23 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013, en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 5 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DANEELS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat T. SCHREURS die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 25 januari 2012 het Rijk binnen en dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 30 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 februari 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.3. De bestreden beslissingen luiden als volgt:

1.3.1. De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn afkomstig uit Conakry. Uw vader is overleden en u hebt hem nooit gekend. Uw moeder hertrouwde met Bab. B.. U bent op 13-jarige leeftijd gehuwd met B. Ab. van Peul origine, met wie u drie kinderen heeft. Na uw huwelijk verhuisde u naar de wijk Carrière, Conakry. U was huisvrouw en woonde in in het familiehuis van uw man. Uw man werkte als handelaar voor zijn vader. De familie van uw man had uw oudste dochter K. (°2004 of 2005) op driejarige leeftijd in uw afwezigheid laten besnijden. U was toen op bezoek bij uw moeder in het dorp Mamou en ontdekte bij uw terugkeer in Conakry dat uw dochter was besneden. Uw man was die periode naar Senegal. Jullie waren als moeder en vader tegen de besnijdenis en uw man werd kwaad op zijn moeder. Begin december 2011 meldde uw schoonmoeder dat uw jongste dochter F. besneden moest worden samen met enkele anderen. Uw man protesteerde dat zij nog te jong was en dat er nog gewacht moest worden. Uw man ging de volgende ochtend met zijn vader naar de moskee. Zijn vader gaf aan dat alle meisjes besneden moesten worden. Uw man weigerde. Uw man ging naar het wijkhoofd, maar het wijkhoofd zei dat het de traditie is en dat hij zijn ouders moest respecteren. Uw man werd wat later door zijn broer geslagen, nadat zijn broer had vernomen dat uw man was ingegaan tegen de voorgestelde besnijdenis van zijn dochter. Uw man en zijn broer vochten op ongeveer 10 december 2011 met elkaar. Uw schoonbroer viel van de trap en brak zijn been. Uw andere schoonbroer nam een moto en reed naar de politie. Uw schoonfamilie meldde bij de politie dat uw man gek geworden was en uw man werd opgepakt. Uw schoonmoeder beschuldigde u en uw man ervan geen respect te hebben voor de familie, noch voor de traditie. Uw schoonmoeder bedreigde u met de dood en u sloot zich op in de slaapkamer. U contacteerde een vriend van uw man Al. D.. U vroeg hem om hulp en antwoordde hem dat u het eigendomsdocument van een stuk land in uw bezit had. U ontmoette hem en toonde hem het document. Al. D. regelde uw reis. Uw oudste dochter K. was bij uw moeder in het dorp. Al. D. bracht u in contact met Mr Bal., die u samen met uw twee jongste kinderen M. en F. naar België bracht. U hebt Guinee verlaten op 24 januari 2012 en op 25 januari 2012 in België asiel gevraagd.

Na uw aankomst in België vernam u via uw moeder dat uw man was vrijgelaten, maar ondertussen is hij terug opgepakt. Uw oudste dochter K. werd door uw schoonfamilie bij uw moeder opgehaald.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van de problemen met uw schoonfamilie, die uw jongste dochter wil laten besnijden, maar volgende bemerkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat u gekant bent tegen het traditionele gebruik van besnijdenis van vrouwen in Guinee. U verklaart dat uw oudste dochter K. werd besneden in uw afwezigheid – in 2007 of 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p. 15)- en dat u niet wilt dat uw jongste dochter F. ook zou worden besneden (zie gehoor CGVS, p.12). U verklaart eveneens dat u steeds in het familiehuis van uw man te Conakry bent blijven wonen. Echter, nadat uw tweede dochter (° 2010) werd geboren, blijkt u zelf niets te hebben ondernomen om zich te verzetten tegen haar besnijdenis. U verklaart dat het de traditie is en dat iedereen besneden is (zie gehoor CGVS, p.17), zodat het weinig aannemelijk is dat u geen voorzorgen nam voor uw jongste dochter, hoewel u zich wel terdege bewust was van het risico. Uit uw verklaringen blijkt dat noch uw man noch uzelf de weigering van de besnijdenis van uw tweede dochter kenbaar maakte aan uw schoonmoeder (zie gehoor CGVS, p.16). U verklaart dat uw

man boos was op zijn moeder omwille van de besnijdenis van uw oudste dochter, maar u blijkt niet te weten wat hij tegen zijn moeder zei en u geeft aan dat hij u enkel meegedeeld had dat hij ruzie had gehad met zijn moeder (zie gehoor CGVS, p.16). Bovendien blijft u eerder vaag over de reden waarom u niet akkoord gaat met de besnijdenispraktijk in Guinee. U stelt aanvankelijk kortweg dat u weet wat u hebt meegemaakt (zie gehoor CGVS, p.16). Later tijdens het gehoor geeft u aan dat u vele complicaties heeft ten gevolge van uw besnijdenis (zie gehoor CGVS, p.20). Indien u zelf evenals uw man, in tegenstelling tot de familie van uw man, gekant zou zijn tegen een besnijdenis kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dit meer zou kunnen verklaren. Wanneer uw schoonmoeder vroeg om uw dochter te laten besnijden, antwoordde uw man neen tegen zijn moeder (zie gehoor CGVS, p.17). Hierop wordt u gevraagd wat u met uw man besproken had en u antwoordt dat uw man u geruststelde en hij zei dat u zich geen zorgen moest maken (zie gehoor CGVS, p.17). Op de vraag of uw man dan een plan had [om de besnijdenis te verhinderen], antwoordt u dat hij dit niet heeft verteld, wat weinig aannemelijk is in het licht van uw bewering dat uw man u wilde geruststellen. Tijdens hetzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt verder dat uw man u nooit uitdrukkelijk zou hebben gezegd dat hij tegen de besnijdenis is. U beweert dat u niet weet wat hij denkt (zie gehoor CGVS, p.18). U verklaart dat op het moment dat uw schoonmoeder aangaf dat uw jongste dochter moest besneden worden het over uw dochters leeftijd ging. U stelt in vage bewoordingen 'misschien gaat hij [uw man] later van idee veranderen, misschien gaat hij [uw man] de traditie volgen, ik weet het niet'. Het is weinig aannemelijk dat u geen duidelijk idee zou hebben over het standpunt van uw man, waardoor uw verklaringen weinig doorleefd en ongeloofwaardig overkomen.

Gelet op uw beweerde standpunt met betrekking tot genitale verminking, dat uw dochter K. (°2004 of 2005) op 3-jarige leeftijd besneden werd buiten uw medeweten wellicht net omdat uw schoonmoeder wist dat u tegen besnijdenis gekant was (p. 16), is het voorts niet aannemelijk dat u geen enkele organisatie in Guinée bij naam kan vernoemen die de strijd aangaat tegen besnijdenis (p. 21), terwijl u steeds in Conakry verbleef waar preventie- en sensibiliseringscampagnes plaatsvinden (gehoorverslag, p. 15 en SRB, «Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)», Cedoca, mei 2012, update augustus en september 2012, p. 9) U zei nochtans dat u op de televisie heeft gezien dat ze campagne voeren (p. 21), maar u niet weet of het een bepaalde groep of organisatie was (p. 21) en u weet evenmin wie precies het op TV zegt (p. 21). Het is in het geheel niet geloofwaardig dat u, die beweerde reeds voorafgaand aan de besnijdenis van K. – in 2007 of 2008 - te zijn gekant tegen besnijdenis en om deze reden internationale bescherming verzoekt, niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd voor organisaties die in uw land van herkomst de strijd aangaan tegen besnijdenis, te meer daar u blijkbaar wel dergelijke organisaties heeft opgezocht in België, gezien u documenten neerlegt van Gams-Belgique. Ook maakte u noch voor het CGVS noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken enige melding van het wettelijk verbod van vrouwenverminking in Guinée. Indien u werkelijk omwille van een vrees voor besnijdenis van uw dochter uw land ontvluchtte, kan er op zijn minst worden verwacht dat u spontaan enige toelichting kan geven met betrekking tot de bestraffing en het wettelijk verbod op besnijdenis in uw land van herkomst. Temeer uw verklaringen dat uw echtgenoot de politie – in december 2011 - vertelde dat zijn familie uw jongste dochter wilde besnijden (p. 21) doch de politie zou gerepliceerd hebben dat het niet hun probleem is en niet het probleem van de autoriteiten is (p. 21) haaks staan op voorvermeld wettelijk verbod. In dit licht is het ook merkwaardig dat het hoofd van de wijk zonder meer zou gezegd hebben dat uw echtgenoot de mening van zijn ouders, die voorstander zijn van vrouwenbesnijdenis, moet respecteren (p. 21). Bovendien had u zich hierover kunnen bevragen bij een organisatie die de strijd voert tegen besnijdenis, maar zoals hiervoor reeds aangevoerd, bleek u zelfs geen naam te kunnen geven van een organisatie die actief campagne voert tegen besnijdenis en verklaarde u bovendien geen hulp te hebben gezocht (p. 21). U bleek verder geen meisjes te kennen in Guinée die niet zijn besneden (p. 20), hetgeen merkwaardig is, gezien enerzijds er toch zou verwacht worden dat u gelijkgezinden zou zoeken die uw standpunt eventueel zouden kunnen bijtreden en anderzijds dit vragen doet rijzen over het precieze ontstaan van uw tegenkanting tegen vrouwenbesnijdenis. Zoals hoger reeds gesteld legde u merkwaardige verklaringen af met betrekking tot de houding van de overheid ten aanzien van besnijdenis. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt namelijk dat de autoriteiten wel degelijk actief strijd voeren tegen besnijdenis (zie informatie in administratief dossier). Verder is het niet aannemelijk dat u niet meer pogingen heeft ondernomen om schoonmoeder en schoonfamilie te overtuigen van uw standpunt. Gezien uw echtgenoot, volgens uw verklaringen zijn eerste echtgenote heeft verloren na een gecompliceerde bevalling vanwege een besnijdenis (p. 18), is het niet uitgesloten dat uw schoonfamilie gevoelig zou zijn voor uw standpunt. Gezien uw oudste dochter reeds in 2007 of 2008

tegen uw wil werd besneden en u bovendien in december 2011 op de hoogte werd gebracht van de op til staande besnijdenis van uw jongste dochter, is het niet aannemelijk dat u gedurende deze periode niet meer pogingen zou hebben ondernomen om uw schoonfamilie te overtuigen van uw verzet.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u een overtuiging heeft gekant tegen de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking, laat staan dat u om deze reden Guinée zou verlaten hebben.

Daarenboven maakte u niet aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het inroepen van internationale bescherming voor u de enige mogelijkheid was om uw dochter tegen genitale verminking te beschermen, noch dat u uw dochter in Guinée niet zou kunnen beschermen bij terugkeer.

Zo stelt u dat u, na het gevecht tussen uw man en zijn broer en nadat uw schoonmoeder u aangaf dat ze u zou vermoorden, geen risico nam en besloot te vluchten (zie gehoor CGVS, p.13). U verklaart dat u schrik had van uw schoonmoeder, maar uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen bescherming zocht en u nadien geen verdere problemen kende (zie gehoor CGVS, p.13). Zo verklaart u dat u niet kan vechten tegen uw schoonouders en u geen hulp gezocht heeft (zie gehoor CGVS, p.21). Men mag immers verwachten dat u eerst alle nationale beschermingsmogelijkheden zou overwegen en nagaan alvorens u besluit uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming vraagt. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat uw man noch uzelf zouden zijn gehoord bij de Guinese autoriteiten nadat uw schoonmoeder had aangedrongen op de besnijdenis van uw jongste dochter. Gezien uw oudste dochter reeds in 2007 of 2008 tegen uw wil werd besneden en u bovendien in december 2011 op de hoogte werd gebracht van de op til staande besnijdenis van uw jongste dochter, is het niet aannemelijk dat u gedurende deze periode niet meer pogingen zou hebben ondernomen om uw schoonfamilie te overtuigen van uw verzet.

Het is niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat in een stedelijke context (waar ook u in verbleef) en indien de ouders gekant zijn tegen genitale vrouwenverminking, dit onder bepaalde omstandigheden door hen kan verhinderd worden (zie ook infra en voormelde informatie). Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er in 2000 een wet werd gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminkingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guinese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminkingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guinese autoriteiten strijden actief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die binnenkort bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. De huidige presidentsvrouw van Guinée is eveneens ter plaatse actief. Ze heeft in februari 2011 haar stichting gecreëerd. Het gaat om de Stichting Condé Djènè KABA pour la Promotion de la Santé Maternelle et Infantile en Guinée, afgekort « FCDK- PROSMI ». Ze heeft met name tot doel te strijden tegen de traditionele praktijken die schadelijk zijn voor de gezondheid van de vrouw. De religieuze leiders zijn betrokken bij de sensibiliseringscampagnes. In mei 2010 bijvoorbeeld zijn een zestigtal religieuze leiders, moslims en christenen, uit heel Guinée, samengekomen in Conakry, in het kader van bezinningsdagen rond de praktijk van besnijdenissen. In april 2011 vond er in Conakry een workshop plaats op het subregionale niveau dat de religieuze leiders omvat. Er bestaat een medische opvolging van de slachtoffers van besnijdenissen. Dat gebeurt met name op het niveau van de ziekenhuizen in Conakry en op het niveau van de ziekenhuizen van de prefectuur en kraamklinieken.

Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. De mentaliteit is in gunstige zin aan het evolueren. De sociale afwijzing vindt vooral plaats op het platteland waar iedereen elkaar kent. In de steden zijn ze niet gericht op de besnijdenis en wordt men sterk blootgesteld aan media-activiteiten rond de besnijdenis, vooral via de radio. Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guinese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen, dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn en dat de persoon in kwestie, indien ze klacht indient bij de autoriteiten, gehoord zal worden.

Hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat het moeilijk kan zijn om klacht in te dienen tegen leden van zijn of haar eigen (schoon)familie en dit, ongeacht de gegeven context en plaats, toch zult u dan gehoord worden door de autoriteiten indien u klacht indient. Zo werd op 7 augustus 2012 een moeder opgeroepen door de directeur adjoint de la police de protection pour l'enfance, die haar drie kinderen had laten besnijden. Zij werd doorverwezen naar de Justice de Paix de Dubréka (zie voormelde informatie, pp. 14 en 18). U blijkt zelfs geen poging te hebben ondernomen om klacht in te dienen, noch rechtstreeks bij de autoriteiten, noch via een organisatie.

Verder is het niet aannemelijk dat u zich niet elders in uw land kon vestigen, om aan de bedreigingen van uw schoonfamilie te ontkomen. Wanneer u werd gevraagd of u zich niet elders in uw land kon vestigen met uw dochter zoals bijvoorbeeld bij uw moeder (p. 21), antwoordde u enkel "Als we terugkeren naar Afrika, ze zullen ons vinden" en "als ik bij mijn moeder ga komt mijn moeder in de problemen" (p. 21). Nochtans verklaarde u dat uw moeder u steunt (p. 17). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u overtuigende, dwingende redenen kan aanhalen die u zouden verhinderen om u elders in Guinée te vestigen. Bovendien kan er herhaald worden dat uit voormelde informatie blijkt dat ouders die hun kinderen niet willen laten besnijden, zeker in grote steden, weinig in de weg gelegd wordt. Eventueel zullen (op het platteland) sommige families reserves hebben tegenover een huwelijk met een onbesneden meisje (voormelde informatie, p. 15)), maar dit kan bezwaarlijk als een vorm van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden beschouwd. Bovendien laten veel ouders tegenwoordig hun kind symbolisch besnijden, juist om het kind het idee te geven dat ze besneden werd. Soms volgt daarna nog een ceremonie om de schijn hoog te houden, soms laat men zelfs dit achterwege, uit angst om ter verantwoording te worden geroepen, aangezien de praktijk van besnijdenis dus is verboden (zie supra en voormelde informatie, p. 11).

Vervolgens verklaart u dat u omwille van uw weigering zal worden uitgesloten uit de gemeenschap en de familie (zie gehoor CGVS, p.19). Volgens de gesprekspartners die het CGVS heeft ontmoet tijdens een gezamenlijke missie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstantie in november 2011, zijn de meningen verdeeld zijn wat betreft de gevolgen voor het sociale leven. Terwijl sommigen de mogelijkheid op een marginalisatie van het sociale leven benadrukken, verklaren anderen dat dit geen enkel probleem vormt. Wat er ook van zij, zelfs als er, in een stedelijk milieu, een onrechtstreekse stigmatisering kan zijn van bepaalde familieleden is de kans dat men volledig wordt afgesloten van de hulp van bepaalde familieleden van een zeer beperkte omvang. De ouders kunnen, als zij overtuigd zijn, de noodzakelijke omstandigheden creëren om te voorkomen dat hun dochter aan deze praktijk wordt blootgesteld tot ze meerderjarig is, en er is geen fysieke en openlijke bedreiging, of discriminatie op het gebied van werk of repressie uitgaande van de autoriteiten voor de weigering om over te gaan tot de besnijdenis. Wat er ook van zij de persoon zal in het geval van bedreigingen de bescherming kunnen krijgen van haar autoriteiten indien zij dat vraagt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De uittreksels van de geboorteakte op uw naam B. Ai. (dd.19.4.2010 te Conakry) en op naam van uw kinderen M. en F. (dd.19.4.2010 te Conakry) en K. (dd.7.6.2012 te Conakry) bevatten identiteitsgegevens die hier niet meteen worden betwijfeld. Het medische attest op naam van uw dochter K. B. dd.8.6.2012 te Conakry stelt dat ze werd behandeld in het ziekenhuis Ignace Deen Conakry op de dienst gynaecologie voor de gevolgen van een besnijdenis, maar vermeldt verder niet het type noch de omstandigheden waarin uw dochter werd besneden. De verklaring op eer bij de organisatie GAMS dd.30.5.2012 te Brussel stelt dat u zich ertoe verbindt uw dochter F. te beschermen tegen elke vorm van seksuele mutilatie. Het medische attest van Dr Ph. L. dd.21.2.2012 stelt dat F. niet besneden is. Het medische attest van Dr Ph. L. dd.21.2.2012 stelt dat u een besnijdenis type II onderging. Gezien u deze traditionele praktijk reeds

ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. U bent verder niet in het bezit van enig document ter staving van de door u aangehaalde feiten en gelet op bovenstaande vaststellingen is de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang gekomen.

Met betrekking tot uw reisweg dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal. U verklaart dat u met een paspoort reisde als de vrouw van de smokkelaar en u het paspoort niet zelf vastgehouden heeft (zie gehoor CGVS, p.9). U geeft aan dat hij alle documenten vasthield en bij de controle toonde (zie gehoor CGVS, p.9). Uit een antwoord van de Federale Politie, Dienst Grenscontrole van Zaventem aan het Commissariaat-generaal blijkt dat elke passagier die niet uit de EU afkomstig is, geacht wordt zijn paspoort persoonlijk te overhandigen, ook als hij in groep reist. Bovendien worden deze passagiers gevraagd naar het doel van hun reis en hun financiële middelen (zie informatie administratieve dossier).

Met betrekking tot de informatie die uw advocaat na het gehoor toevoegde, met verwijzing naar het Nederlands ambtsbericht, dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat genitale vrouwenverminking op jonge leeftijd nog veelvuldig voorkomt en dat het dan ook aannemelijk is dat het als kind moeilijk is om hieraan te ontkomen. In een stedelijke context en indien de ouders gekant zijn tegen genitale vrouwenverminking kan dit onder bepaalde omstandigheden door hen verhinderd worden.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld.

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guineese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie informatiefarde van de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

in uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten B. Ai. geboren te Conakry, op (in) 01.01, 1989 en van nationaliteit te zijn : Guinee het bevel gegeven het grondgebied te verlaten,

REDEN VAN DE BESLISSING ;

Op 30/01/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste, documenten, inderdaad, betrokkene 1\$ niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Nopens de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd waarom zij van oordeel is dat de twee bestreden beslissingen in één verzoekschrift kunnen aangevochten worden. Zij meent dat de bestreden beslissingen samenhangen, en dus samen kunnen behandeld worden in één verzoekschrift, vermits het bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend na de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.3. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een “bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker” (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of

van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.4. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.5. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de

behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.6. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het “*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13*quinquies*), uitgereikt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekster voert de schending aan van artikel 48/3, artikel 48/5 en artikel 57/7*bis* van de Vreemdelingenwet, alsook van de materiële motiveringsplicht.

4. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster verklaart asiel aan te vragen uit vrees voor de besnijdenis van haar tweede dochter. Verzoekster kan gevolgd worden waar ze stelt dat haar vrees voor haar dochters niet kan worden losgezien van haar eigen besnijdenis en hierbij de relevantie van artikel 57/7*bis* van de Vreemdelingenwet benadrukt. Immers kan niet worden ontkend dat deze praktijk een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en vrouwen en mogelijk ernstig psychisch leed kan veroorzaken. De vraag die zich opdringt is dan of verzoekster werkelijk tegen de besnijdenis is, en zo ja, of de besnijdenis van de tweede dochter in haar land van herkomst kan vermeden worden en ze aldus kan worden beschermd tegen deze traditionele ingreep.

4.2. Verzoekster is een volwassen vrouw van 24 jaar en heeft haar hele leven in Conakry gewoond (verklaring 9, gehoor p. 6). Verzoekster ging “*van 3 jaar tot aan mijn huwelijk*” naar de Koranschool, zodat ze niet volledig ongeschoold is, en stelt, na dit eerst ontkend te hebben dat “*ik kan beetje lezen en schrijven*” (gehoor p. 7). Verzoeksters echtgenoot is verkoper (gehoor p. 7, geboorteaktes verzoeksters kinderen). Haar moeder woont in Fatouyah, Mamou en haar zus woont in Hamdallaye (gehoor p. 4, p. 3).

4.2.1. Verzoekster beweert dat zij tegen de besnijdenis is, maar voert geen enkel concreet initiatief aan dat ze persoonlijk heeft ondernomen om haar ongenoegen over de eerste uitgevoerde besnijdenis kenbaar te maken, noch om de tweede voorgenomen besnijdenis tegen te houden (gehoor p. 16, p. 17). Zelfs indien verzoeksters beweringen gevolgd worden dat de eerste besnijdenis onverwacht was, dan

blijkt niet dat verzoekster optrad. Uit haar verklaring *“durf het niet te zeggen tegen mijn schoonmoeder”* dat ze tegen besnijdenis is (gehoor p. 16), kan geen enkele zelfs maar minimale poging blijken om haar schoonmoeder te proberen overtuigen, laat staan tegen haar wens in te gaan. Verzoeksters oudste dochter is besneden. Uit het neergelegde medisch attest kan echter niet worden afgeleid in welke omstandigheden deze besnijdenis heeft plaatsgevonden. Verzoekster zocht geen andere hulp (gehoor p. 21) en ging evenmin naar de politie (gehoor p. 20). Verzoekster maakt niet aannemelijk werkelijk tegen de besnijdenis te zijn, minstens heeft ze ter plaatse geen enkel initiatief genomen om dit te verhinderen. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt, kan uit verzoeksters eigen besnijdenis en de gevolgen van de besnijdenis van K., geen automatische weerstand worden afgeleid tegen dergelijke traditionele praktijken. De Raad stelt tevens vast dat, indien verzoekster werkelijk tegen de besnijdenis was, niet aannemelijk is dat ze niet naar het hospitaal ging voor de nazorg van de door de besnijdenis veroorzaakte ernstige toestand van haar eerste dochter (gehoor p. 15).

4.2.2. Verzoekster is voorts onwetend en incoherent over het standpunt van haar echtgenoot. Verzoekster verklaart enerzijds dat haar man heel boos was na de besnijdenis van K., hij beweerdelijk tegen besnijdenis was gezien ook zijn vorige vrouw erdoor overleden was (gehoor p. 16) en aan haar kant stond en opkwam tegen zijn moeder. Anderzijds kan verzoekster geen werkelijke toelichting geven over het standpunt van haar man (gehoor p. 16) en zijn voornemens bij de nakende tweede besnijdenis (gehoor p. 17). Verzoekster stelt in deze zelfs dat haar man de besnijdenis van F. niet wenste omdat ze nog te jong was (gehoor p. 12, 18), waaruit niet kan blijken dat verzoeksters echtgenoot tegen besnijdenis *an sich* is. Indien verzoekster verklaart dat haar echtgenoot *“mij nooit [heeft] gezegd dat hij ertegen is”* (gehoor p. 18) en evenmin blijkt dat verzoekster hier werkelijk over heeft gesproken met haar echtgenoot (gehoor p. 18), dan ondergraaft dit verder verzoeksters bewering een bijzondere aandacht te hebben voor besnijdenis in Guinee. Het is immers niet aanvaardbaar dat ze deze zaken niet ernstig doorgesproken heeft met haar echtgenoot wanneer verzoeksters echtgenoot omwille van zijn verzet tegen de besnijdenis door zijn eigen familie gevisieerd zou zijn. Dat verzoeksters echtgenoot tot twee maal toe opgesloten zou zijn (gehoor p. 5), kan dan ook niet worden aangenomen.

4.2.3. Indien verzoekster zeer beperkt geschoold is, op 13-jarige leeftijd werd uitgetrouwde en sindsdien bij haar schoonfamilie woont, dan kan dit niet gelden als verschoning voor verzoeksters totaal gebrek aan initiatieven ter plaatse inzake het tegenhouden van de besnijdenis van haar tweede dochter. Uit voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt pogingen te hebben ondernomen om de besnijdenis van haar eerste dochter te verhinderen, wat haar wel degelijk kan worden aangerekend, te meer haar echtgenoot beweerdelijk eveneens tegen besnijdenis is en in deze zelfs opkwam tegen zijn moeder. Dat haar echtgenoot vaagweg verklaarde het nodige te zullen doen, kan dergelijke nalatigheid niet verschonen, temeer nu uit de bijgevoegde SRB blijkt dat besnijdenis een vrouwenzaak is waar mannen zich weinig in mengen. Daarbij komt ook dat het standpunt van verzoeksters echtgenoot niet eenduidig is zodat verzoekster, indien zij werkelijk absoluut tegenstander was van VGV, op zichzelf diende te vertrouwen en eigen actie te ondernemen. Evenmin blijkt uit verzoeksters verklaringen dat verzoeksters schoonfamilie gewelddadig was tegen verzoekster zelf of dat ze ernstige schade diende te vrezen. Verder heeft verzoekster haar huwelijk nooit als een asielmotief aangehaald, noch blijkt uit andere elementen uit het administratief dossier dat verzoekster omwille van dit huwelijk gevlucht is; derhalve diende de commissaris-generaal hier geen verder onderzoek naar te doen. Evenmin ziet de Raad de relevantie in van de verwijzing naar polygamie in de schoonfamilie.

4.3. Verzoeksters gebrek aan interesse in de besnijdenis van haar dochter kan ook blijken uit haar nalatigheid bescherming te zoeken bij NGO's, (mensenrechten)organisaties of de politie (gehoor p. 20,21). Haar nalatigheid kan niet worden verschoond doordat haar echtgenoot beweerdelijk al naar het wijkhoofd was gegaan, waarbij overigens niet aannemelijk is dat deze op dermate afwijzende manier zou gereageerd hebben (*“het hoofd van de wijk zei dat hij nooit meer mag herhalen, hij mag er met niemand anders over hebben”*, gehoor p. 20-21) gezien VGV een verboden en strafbaar feit is, noch door de evenmin waarachtig geachte opsluiting van verzoeksters echtgenoot. Indien verzoekster werkelijk naar België is gevlucht omdat zij haar dochter wilde beschermen tegen besnijdenis, dan kan verwacht worden dat zij al pogingen heeft ondernomen in Guinee om haar dochter voor dit lot te behoeden door zich ter plaatse grondig te informeren over alle mogelijke oplossingen. Daar waar verzoekster geen naam van organisaties of groepen, personen of figuren kan geven die strijd voeren tegen VGV, kan dit enkel aanduiden dat zij zich in deze niet geïnformeerd heeft, ook niet na de besnijdenis van haar eerste dochter, laat staan via deze kanalen hulp heeft gezocht, wat zij ook bevestigt (gehoor p. 21).

Verzoekster kan gevolgd worden waar ze stelt dat niet kan verwacht worden dat ze de wettelijke bepaling kent die VGV strafbaar stelt, doch dit kan niet beletten dat zij klaarblijkelijk niet weet dat VGV verboden is in Guinee.

Overigens kan uit het gehoorverslag evenmin blijken dat verzoekster "*verschillende details m.b.t. dergelijke campagnes [heeft] aangehaald, waaruit blijkt dat zij ze met de nodige aandacht heeft bekeken/beluisterd*". Zelfs indien verzoekster niet gelooft in dergelijke campagnes, dan nog had zij zich dienaangaande grondig geïnformeerd indien haar wens haar dochter te beschermen waarachtig was geweest. Daarbij kan er niet aan worden voorbijgegaan dat verzoekster op eenvoudige wijze kennis kon nemen van de sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes tegen de besnijdenissen gevoerd door de Guineese overheid in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Verzoekster is echter onbekend met deze organisaties. Voorts heeft de huidige presidentsvrouw van Guinee in februari 2011 de stichting "*Condé Djènè KABA pour la Promotion de la Santé Maternelle et Infantile en Guinée*" gecreëerd, afgekort "FCDK- PROSMI" met als doel te strijden tegen de traditionele praktijken die schadelijk zijn voor de gezondheid van de vrouw. De religieuze leiders zijn betrokken bij de sensibiliseringscampagnes. In mei 2010 bijvoorbeeld zijn een zestigtal religieuze leiders, moslims en christenen, uit heel Guinee, samengekomen in Conakry, in het kader van bezinningsdagen rond de praktijk van besnijdenissen. In april 2011 vond er in Conakry een workshop plaats op het subregionale niveau dat de religieuze leiders omvat en waarbij didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, werden gemaakt. Dat verzoekster nooit de affiches in de stad en in de ziekenhuizen heeft gezien getuigt van een duidelijke desinteresse, nu redelijk is te veronderstellen dat deze affiches aangepast zijn aan een ongeletterde bevolking. Verzoeksters verzet tegen de besnijdenis van haar dochters is ook hierdoor niet aannemelijk nu niet kan worden ingezien dat indien verzoekster speciale aandacht had voor de nazorg van haar besneden dochter, ze deze informatie in het ziekenhuis niet zou hebben opgemerkt of dat de verpleegster of andere moeders haar hierop niet zouden aanspreken. Bovendien kan blijken (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) dat de drempel tot het verkrijgen van informatie tegen besnijdenis laag ligt met name op het niveau van de ziekenhuizen in Conakry en van de prefectuur en kraamklinieken. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering dat ze sinds lange tijd gekant te zijn tegen de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking en hiertoe een uitweg gezocht te hebben voor haar dochter.

Waar verzoekster nog meent "*Dat haar dit [toegang tot de Belgische organisatie GAMS] kwalijk wordt genomen duidt op enige ironie vanwege tegenpartij*", wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal terecht vaststelde dat haar interesse in België contrasteerde ten opzichte van de interesse in organisaties tegen besnijdenis in haar eigen land. Daar waar verzoekster nog verwijst naar de bescherming in de praktijk, stelt de Raad vast dat verzoekster gewoon nooit een poging hiertoe ondernomen heeft, zelfs niet binnen haar eigen sociale omgeving, laat staan middels een gespecialiseerde organisatie.

4.4. Ook aangaande de overige aangevoerde argumenten, gaat verzoekster er aan voorbij dat haar vrees niet waarachtig wordt geacht. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeksters dochter in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Indien het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van september 2011 stelt dat "(...) *er geen opgaande of neerwaartse trend waarneembaar is*", dan blijkt uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie *Subject Related Briefing "Guinée" "Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)"*, laatst geactualiseerd in september 2012, dat in Guinee steeds meer ouders, vooral in een stedelijke omgeving (zoals Conakry) en in intellectuele middens, niet langer willen dat hun dochter wordt besneden en de nodige maatregelen nemen om hun dochter tot haar meerderjarigheid te beschermen tegen deze praktijk. Er is geen sprake van een fysieke bedreiging, een discriminatie op het gebied van werk of een vervolging door de autoriteiten omwille van het weigeren van een besnijdenis. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat de Guineese autoriteiten actief strijd voeren tegen besnijdenis, dat talrijke ngo's actief zijn op het terrein en dat indien een persoon klacht indient bij de autoriteiten, deze zal gehoord worden, te meer omdat de in 2000 gestemde wetgeving om besnijdenis te verbieden in 2010 ook werd uitgevoerd, waardoor de autoriteiten nu over een juridische basis beschikken om strafrechtelijke stappen te ondernemen.

Eveneens blijkt dat er een lichte daling kan worden vastgesteld van het aantal besnijdenissen. Aldus geeft de Raad nog altijd de voorkeur aan het recentere, specifiekere en meer genuanceerde CEDOCA-onderzoek, dat gesteund is op talloze bronnen. In deze stelt de Raad verder nog vast dat waar verzoekster in haar schrijven van 6 december 2012 verwijst naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht waar het stelt dat *“Een onderscheid naar opleidingsniveau en leefomgeving (stad/platteland) is niet te maken”*, deze paragraaf specifiek betrekking heeft op besnijdenissen van categorie 3 zodat hieruit gaan conclusies aangaande alle types besnijdenis kunnen worden afgeleid, waarbij eveneens blijkt dat de meest voorkomende vorm van genitale verminking in Guinee de types 1 en 2 betreffen, waarbij verzoekster een type 2 ondergaan heeft. Opnieuw wijst de Raad erop dat de uitspraken van de Raad geen precedentwerking hebben.

4.5. Verzoekster toont aldus niet aan Guinee te hebben verlaten uit voorzorg tegen de besnijdenis van haar dochter. Indien verzoekster thans wel tot het besef gekomen is dat vrouwenbesnijdenis een aantasting is van de fysieke integriteit van haar dochter dan kan ze hiervoor ook in Guinee beroep doen op nationale bescherming. De vraag die zich opdringt is immers of verzoekster werkelijk tegen de besnijdenis is, en zo ja, of de besnijdenis van de jongste dochter kan vermeden worden in Guinee en verzoekster zich inderdaad zal verzetten tegen deze traditionele praktijk desgevallend door hulp en bescherming te zoeken. Verzoekster toont niet aan wat haar mogelijk in Guinee kan belemmeren, zoals andere Guineese moeders, haar dochter te beschermen te meer nu ze buitenlandse ervaring heeft en naar eigen zeggen voldoende kennis heeft opgedaan en haar echtgenoot ook tegen besnijdenis was. Verzoekster is een volwassen vrouw van 24 jaar, wiens echtgenoot handelaar is. Haar moeder woont in Fatouyah, Mamou en haar zus woont in Hamdallaye (gehoor p. 4, p. 3). Zodoende ziet de Raad niet in waarom verzoekster zich niet zou kunnen hervestigen, te meer verzoeksters moeder haar steunt (gehoor p. 17) en de aanhouding van haar echtgenoot omwille van zijn tegenstand tegen de besnijdenis geenszins geloofwaardig is. Indien verzoekster de financiële middelen en het doorzettingsvermogen had om naar België te komen dan had zij dit uiteraard ook voor een minder ingrijpende hervestiging in Guinee. De overige aangevoerde omstandigheden vermogen deze vaststelling niet te wijzigen. Verzoeksters bewering dat haar echtgenoot ondertussen hertrouwd is, blijft een loutere bewering. Hoe dan ook kan dit slechts een verwijdering van haar schoonfamilie betekenen en dus een bijkomende reden om bij haar moeder, zus of desgevallend andere familie in te trekken en zelfstandig te beslissen over haar dochter.

4.6. Verzoekster brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen en verder toelichten van het asielrelaas, het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Aangaande de reisweg en -documenten stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht kon besluiten dat verzoeksters relaas niet overeenstemt met de bij het administratief dossier gevoegde informatie. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.1. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in

volkenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat uit de *Subject Related briefing "Guinee" "Situatie op het vlak van de veiligheid"* van 10 september 2012 inderdaad kan blijken dat Guinee in 2012 geconfronteerd werd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden, doch dat dit geenszins gelijkgeschakeld kan worden met een situatie van gewapend conflict. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele situatie en een internetartikel van FIDH bijvoegt, toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887).

5.2. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 5 februari 2013, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK